

PÅ TURISTSTRÄT.

(Forts. från förra numret).

Deras blickar möttes, så reste han sig och gick bort till pianot. — Var "Loreley" ljus eller mörk? sporde Back.

— Hon liknade på en prick Lovisa Svensson, tjockis! sade Rönn och blinkade åt honom.

— Hon var visst mörk! menade Ehler och betraktade sin mörklockiga vis a vis Agnes Heil med en varm blick.

Ingegärd hade rest sig och gick stilla och ljudlöst ut för verandatrappan.

På det nedersta steget satte hon sig och lät blicken glida ut över det stilla havet.

— "Ich weiss nich, was soll es bedeuten."

— "Das ich so traurig bin!"

Smältande, varm klingande och kraftiga barytonröster genom kvällen, och glad i djupa vågor samman med havets hyviskande vågskvalp dörborta i skymningen.

— "Ein Märchen aus alten Zeiten."

Dass kommt mir nicht Aus dem Sinn!"

— Känner ni den sagan, fröken?

Den äldre af herrarna Heil satte sig bredvid henne på trappan.

Hon nickade.

— Kanske ja!

Måttiga ljudet tonerna ned till dem.

Ingegärd och Heil sågo samtidigt upp och själfständigt skönjades klart i deras blickar.

Den gamle förstod den unga och deras händer möttes i ett förstående handtryck.

— Bravo! skrek Back. — Skada bara att jag ikke hade mitt lexikon med mig.

— Ingegärd! Hvar är Ingegärd? skrek Ehler.

— Här! ropade hon leende tillbaka.

Heil bjöd henne sin arm och ledsagade henne in.

— Solveigs Säng, lilla Ingegärd, bad Ehler.

Drewsen satt uppröpt i ett af de öppna fönstren och rökte.

— Glöm icke mina norska antipatier, varnade Back.

— Ah, du trides ju bra på Holmenkollen, tjockis, påminne Rönn, hvilken satt böjd öfver sin skissbok på hvars hvita blad den unge Artur Heils profil skönjdes.

— Det kom an på att inackorderingen var så billig där.

— Back! Ingegärd vände sig till hälften om på pianostolen.

— Gif mig ett glas punch!

Som en blick för den tjocke upp från sin plats och tog ett af de fyllda glasen på brickan.

— Ni är en stor spjufver, Back, hyskade Ingegärd öfver glasets rand.

— I er är livets allvar och humor förenade till ett hjärtegodt helt. Jag såg tvåkronan ni gaf den lille —. Hon tömde glasen och räckte honom det med en stor, lysande blick.

— Tvåkronan! stämde Back.

— Ja, nickade hon.

Med en vördnadsfull rörelse förde han hennes sakt till sina läppar och tryckte en kyss på det.

— Få vi så Solveig, syster? sporde Ehler.

— Ja, ja, lilla bror. Hon slog an ett par raska ackord och började så:

— "Kanske vil du gaa baade Vinter og Vaar"

— Griegs vackra, stämningsfulla sång ljud, buren af sängerskans klara, väl skolade röst, fyllig och varm ut i rummet.

Drewsen hade upphört att röka och stödde hufvudet lyssnande mot fönsterposten.

Agnes och Ehlers blickar möttes, liksom tvingade af tonerna, och drojde länge i hvarandra.

Back stod ute på verandan med gamle Heil vid sin sida och Rönn och Artur lågo tillbakalutade i sina fåtöljer och njöto af den vackra sången.

Det låg en varm, drömande stämning af förståelse öfver alla dessa människor hvilka alla på ett undantag när, helgat sina lif åt konsten och det sköna i livet och tillvaron.

Nästan omärkt gled Ingegärd öfver från "Solveigs Säng" till Drachmanns härliga "Serenade" ut "Det var en Gang".

"Kvinde som lukker dit Hjerte til For Røgelsens Duff"

For Tonernes Spil

For Føret af favende Drømme.

Det kommer en Dag

Hvor din Tanke blir hed

Hvor Øjet i Vildelse sænker sig ned

Da kan du ej vælge

Du har ikke Vilje

For Overmæt segner den smagende Lilje

Som Rivet for Himlenes Strømme.

— Hennes blick sökte Drewsens genom skymningen, men han var icke där; han hade hoppat ut genom fönstret och satt midt i det flodande månluset på en af bergsknaltarne som upphar "Vilja Senta."

Då sången tystnat reste Artur sig och gick med tvänne fyllda glas i handen bort till pianot.

— En skäl för de nordiska kompositörerna och diktarne samt deras tolkarinna!

Ingegärd tog glasen.

— Tack herr Heil! För tolkarinnan tömma vi ett litet privat glas, vi två, men för kompositörerna och diktarne en unison bagare, u-st-e-pas?

De klingade och drucko.

— Konstnärernas skål, mina damer och herrar, ropade Artur. Alla kommo till och under jubel tömdes skålen.

— Nu till soupén, kommande derade Back, annars stänger "Ulliken" sina portar för oss och vi få gå hungriga till sängs.

— Man lever ju tyvärr icke allenast af punch, tillade han med en suck.

IV.

— Alltså vår sista dag.

Rönn stod i det öppna fönstret och blickade ut öfver den dagglitrande lilla trädgårdstapeten med något af vemod i de bruna ögonen.

— Österkallfölen sista replikerade Back med hufvudet i handfatet.

— Har du något i din skissbok tjockis?

— Massor! Här skall du se mitt allra sista arbete.

— Tjockis!

Rönn krökte sig af skrott öfver det hvita pappersark som Back räckte honom.

— Hvad i himmelens namn, tjockis — så skattade han så det rungade i hela huset.

— Det är alltså resultatet af sommarens fyra månader långa ströftåg — inte mycket min käre tjockis.

— Nog i alla fall till att betala min rumshyra med, tankar jag, yttrade Back filosofiskt.

— Galenskap, tjockis! Skicka hällre hela smörjan till "Strix", min vän.

Back slutade upp med att bresta sin lingula lugg och vände sitt af renhet skinnande ansikte mot Rönn.

— Nä — att du kan sitta inne med idén, utbrast han förvånad.

Det var då det bästa jag hört på länge. I "Strix" med gumman, katten och det hela.

Jag målar huset som bakgrund och skickar hela smörjan till redaktionen — och då numret kommer ut får gumman ett exemplar i korsband, ha! ha! ha!

Och åter flög borsten obarmhärtigt öfver de gula hårtästarne.

— Du — tjockis!

Rönn stod åter vid fönstret med ryggen åt rummet.

— det blir allt tomt nu efter alla de här solfyllda dagarne —

— Back svarade intet, men spegeln godkopsglas återgaf ett allvarligt ansikte med ett par ytterst vemodiga ögon uti.

— Back! Rönn! Ären i då icke färdiga ännu?

Ingegärd stod midt i den fuktiga gräsmattan med högt upplyftade kjolar och ropade.

— Kommer! skrek Back och vrängde på sig jackan. Rönn var redan på väg ut för trappan.

Tre minuter efter stod Back midt i sällskapet.

— Hvad har ni tagit er till hela morgonen, förebråde Ehler.

— Diskuterat konst, gemålde Back trott.

— Stämmer, nickade Rönn.

— Nu i väg, mitt herrskap, ropade gamle Heil om vi skola hinna att frukostera på bergsplåten och hinna tillbaka innan båten går.

En lejd bärare hände tvänne väl fyllda korgar upp på armarna och så satte sällskapet sig i gång.

Back och Heil senior öppnade taget, därefter följde Artur och Rönn med bäraren emellan sig, så Agnes och Ehler och sist Ingegärd och Drewsen.

Då de hade gått en stund sade den sistnämnde:

— Tack för "Serenaden"! Ingegärd nickade.

— Jag sjöng den för er skull, ni gaf ju mig Loreley.

— Ni är rädd för att stå i skuld till mig märker jag! skämtade han.

— Nej men — — — så teg hon.

Det var som om de båda hade något på hjärtat, som de icke kunde få sagt.

— Det har gått så bra att arbete för mig under dessa dagar! sade han sakt. Vet ni hvarför?

Hon teg.

— Ni vet det Ingegärd. Er närhet, er förståelse, er värma, fina smak har inspirerat mig och skänkt mig kraft och impulser, men nu — — —

— Men nu! upprepade han sakt och såg upp på honom med sin starka strålände blick.

— Ingegärd — — — är det sant?

— skall det få fortvara alltiid — — —

— Han stannade midt på vägen och sträckte båda händerna emot henne.

Med ett kraftigt slag lade hon sin i hans.

— Det är sant, min vän!

— O, du kära, praktiska flicka! Han drog henne intill sig och tryckte en kyss på hennes varma läppar.

— Så lade han hennes arm i sin.

— Tors vi — sporde han.

— Visst tors vi log hon, och glada och ystra som tvänne barnungar sprungo de i kapp till det öfriga sällskapet.

— Comment!

Ehler vände sig om och betraktade genom sin monocle sin syster och Drewsen.

— Hvad behågas — arm i arm?

Ingegärd nickade strålände emot honom.

— Kan du lösa den gåtan lilla bror?

— Mitt ja felas ännu, ma cherie, sour!

— Ja hoppas vi få det du —

— Nä ja, eftersom jag själf befinner mig i en något liknande situation — med en sidoblick på den rodnande Agnes — så får jag väl säga ja!

— Gratuler!

— Tack, tack! Men tysta som gravsten! Ingegärd lade fingret på läppen.

— Vid frukosten eklateras det!

— Ändtill! pustade Back och torkade sin svetttrypanne pannan. Nu har en då årligt förtjänat sin frukost!

Agnes och Ingegärd, assisterade af Rönn och Artur, dukade fram korgarnes innehåll.

— Till bords! kommande Heil.

Hungriga och varma slogo de sig ned i en rundkrets i mossan.

Barären fick sin frukost serverad ett stycke därifrån.

En lång stund hördes intet annat än knifvares och gafflarnes slammnar men slutligen fattade Drewsen sitt pilsnerglas och åskade ljud.

— Mitt ärade herrskap! Då vi nu stå innanför det oundvikliga faktum att feridagarne äro slut, och plikten kallar oss tillbaka till arbete och verksamhet, så böra vi låta bliken glida tillbaka till alla de härliga dagar vi upplevat och skänka dem en stor plats i vårt minne. Äkta nordisk gastfrihet har bjudits oss hvarvt vi ställt vår färd — (Ja när vi betalt för den lilla mumlade Back)

— och naturen har iklädt sig sin frägnaste skrud och uppfyllt våra sinnen med sin storslagna skönhet.

Må nu hvar och en taga vara på hvad som bjudits honom, och hvar på sitt sätt för eftervärlden tolka hvad som gifves af stort och könt här i livet.

Men — jag har ännu en sak att tillägga — (Jag luktar luntan! hyskade Back till Rönn) —

— och det är, att vi samtliga expeditionens medlemmar känna oss manade att säga vår solstråle och kassörska fröken Ingegärd Ehler ett varmt tack. Hon har visat sig som en duktig och klok administrator — Kom ihåg "champions" inföll Back —

— och detta faktum har så tilltalat min släktliga person att jag för framtiden antagit henne som min privata kassörska och — solstråle.

Ja, det är hvad jag har att säga. Nu endast ett tack för utvisad gastfrihet, ett lyck och framgång för vårt kommande arbete och — leve konsten!

Ett kraftigt hurra i hvilket bäraren instämde rungade ut öfver

det solglitrande havet och därpå vidtog ett allmänt gratulerande.

— Drewsen, du vet då att kapa dig! nickade Back och tryckte hans hand.

— Ja, du tog ju Lovisa du —

— Glasen fylldes ånyo, och med en blick på sin kloeka, höjde Ingegärd sitt glas och sade:

— Mina vänner! Tider ilar och för att icke vara sämre än fastmannen min, vill äfven jag säga ett par ord innan vi skiljas.

Bland allt annat godt som bjöds oss på denna plats, var äfven en varm gastfrihet från våra kolleger, familjen Heils sida. Ännu ett solskensminne således som En af denna familjs medlemmar har emellertid med sin mörka ögon på allvar fångat min brors flyktiga lojtmantshjärta, och jag tager mig därför friheten att vara min brors böneman hos den lilla mörkögade fader. Jag hoppas jag hemifrån ett ja och beder öfver därtill med mig tömma ett glas för den unga paret. Leve de!

Glasen klingade och hurrao-ropen ljödo vida omkring.

— Men Agnes då! med tårfulla ögon kysste Heil sin dotter, hvad du kan hitta på!

Back, Artur och Rönn sökte att få ihop en trio, men deras försök afbröts genom bärarens anmärkning:

— Båten går om en kvart.

I flygande fläng blefvo sakerna packade ner i korgarne och i språngmarsch gick färdan med till båten.

Lovisa Svensson stod redan där nere med en stor buktad pioner

Drummen, som följt sin gamle, uttappade stogafbeholdning till Drammens Samlag för berend 100,000 kronor. Beholdningen har endt Karbenhagen hos Sælgeren, hvars Brændeseriet opbröte ved lbgangen af 1896. For at kunne læge Lageret maatte Dr. Sælgeren erhøide Departementets Tilladelse, og denne blev givet under Forordning af et Sælget fandt Sted under et.

SLUT.

En garanterad kur för hemorrhoider. Klände, öynbara, blodande eller framskjutande. Er apotekare återlämnar pengarna om Pazo Ointment ej skulle kureras Er inom 6 eller 14 dagar. 50c.

Ngt fra Norge.

Ludvig Holbergs komedie "Grasimus Montanus" vil komme til Ophævelse paa Nationaltheatret i Løbet af forstommende April Maaned, instrueret og iscenesat af Professor William Bloch ved Kjøbenhavns kongelige Theater.

Sprogglare. Efter haad Bladet "17de Maj" meddeler, vil Theaterchef Bjørn Bjørnson blive Kong Dronkens Værer i Norge. Som Kongens Værer i Landemaal nævnes den fjendte Sprogforfatter, Professor Seippel, der er forfatter til flere meget lærde Værker.

Fredrikstad Skolebril er fuldstændig nedbrændt. Skolebril havde 40 Arbejdere og drevs med elektrisk Kraft. Det formodes, at Branden faldes en elektrisk Skortslutning. Vagnungen var forfattet i Randets Brandkasse for 68,000 Kroner. Ræbeholdningen i forfællelige private Selskaber for 40,000 Kroner.

Lapper hos Kong Saakon. En ejendommelig Deputation vil efter Væstmannens Brev lejde ned til Kong Saakon fra Jinnarlen. Deputationen skal betales af Lapper, som skal bringe Kongen og Dronningen de nordre Romadere Guldet og Høllen. De fmaa brune Klæder vil i deres ejendommelige Skindfolter fiffert gjere et underligt Indtryk i Slottets Sale.

Maadigt — Underdanigt. En enflere Sprogbrug er nu indført i Korrespondancen mellem Kongen og Statsmagterne; haledes er for Eksempl Ordene "Maadigt" og "underdanigt" skiftet. Stigefaa den tidligere Formel om, at "Kongens kongelige Mæjstæret forlber Norges Riges og Storting med al kongelig Raade og Indvill velbevaagen".

Stort Regat. Frosknerne Martine og Nicoline Dahl i Landsberg har fiffert et Regat paa 70,000 Kroner, hvoraf Renterne aarlig skal udbettes til Trængende i Landsberg. Foruden nævnte store Regat ffaar Frosknerne Dahl 2,000 Kroner til Byer af Institutionerne "Gamleheimmet", "Barneheimmet", "Den kristelige Ungdomsforening" samt til Rengjædsfuffet der i Byen 4,000 Kr.

Saadeffud. Da en 18 Aars Gut, Randius Gudmundsen paa Gaarden Spanne, en halv Vils Bei fra Høngfund fulde toge Skaldbrøden af et lader Gøvar, gif Skuddet af og rammede Gatten i Hovedet. Han blev indlagt paa Sogehuset, hvor han døde inden to Dage.

Et Rgnnedilag fandt forleden Sted i Jambdalen i Hovedbygningen paa Nordfjorde og omfærdede den paa flere Steder. Guld og Sørgge gennembores og splintredes, og Toget løftedes. Staden er betydelig. Jiden blev heldigvis fluffet, uden at noget Venneffe kom til Skade.

Underilag. Politiaabner i Serlavangen ved Trondhjem, R. O. J. Dahl tabte forleden Dag ved et Uheld en Politiaffe, hvori angiveligt fandtes 3,000 Kroner ud af Bønden. Den gif tilbunds. Politiet engagerede en Duffet fra Tromsø, som har hundet Bøffen, men de 3,000 Kr. er blevet til Stene, hvorimod Bengene er fundne i Dahls Romme. Dahl er belagt med Arrest.

Rastein død ombord. Dampffibet "Reptun" ankom til Trondhjem d. 10. Decr. Da Stibet vog nær Trondhjem og Andenstemand fulde ned i Rastein Gjenlofts Skibet for at purre Rasteinen. fandtes denne død, formentlig rammet af Slag. Afhede var 42 Aar gammel og var en paa sit Omraade anset Mand, afholdt af Ahderi, Befætning og Pasagerer.

Rognat for 100,000. Stortingsmand Hans Sælger i Drammen, har folgt sin gamle, uttappede stogafbeholdning til Drammens Samlag for berend 100,000 Kroner. Beholdningen har endt Karbenhagen hos Sælgeren, hvars Brændeseriet opbröte ved lbgangen af 1896. For at kunne læge Lageret maatte Dr. Sælgeren erhøide Departementets Tilladelse, og denne blev givet under Forordning af et Sælget fandt Sted under et.

Gaact vild. Sognepræst Giesing paa Sjøle var forleden Skudt paa Opbyggelse eller Hest paa Seidol. Da han kløffen 9 om Avelsen fulde begive sig hjem, tog han i Været feil af Veien og kom bort i Uldmarken. Der gab han sig til at ftaa, da han ikke turde røffere at fortættede Bandringen. I Præstens Hjem blev man selvfølgelig angstelig, da han ikke kom tilbage og der fændtes Hest ofsted for at lede. Forst Kløffen 3 om Ratten lufedes det at finde Præsten igjen — dugtig forfrosken, men ellers bra. Dan havde revnet noget Røng og lagt om Venene for at have dem varme, og ellers var han forberedt paa at afvente Morgenbagen.

Direktor Jensen død. Direktør ved Trondhjems tekniske Læraarskole, Jens Jensen, er iatten afgaaet ved Døden i en Alder af 63 Aar. Afhede havde faaet sin Uddannelse som Ingeniør ved Kjøbenhavns Politeknikum og blev ansat som Overlærer i Maskinlære ved den tekniske Læraarskole i 1871. Under Direktør Schøgenes Foræret som Kommissionsmedlem og Stortingsmand fra 1888 var han konstitueret Direktør, og fra 1887 ankom som Direktør, og som var forlig fremtraadende paa Rastingsafes Omraade og ned blandt Tekniskere megen Anseelse. Af sine Elever var han omfattet med Genvejsheden. I de sidste Aar var han meget fogelig og opholdt sig meget i Uldmarken for sin Vælbredes Skyld.

Arbejdsløsheden i Kristiania. De i Byen værende arbejdsløse havde d. 11. December foranfalt et Demonstrationstog gennem Gaderne. I Toget deltog 800 a 1,000 voksne Mand. Foran Toget bared en Fane med følgende Indskrift: "Esfas os Arbejde til Værd. Vi kan ikke vente længere. Tufender af Byen vil ds af Sult". En Deputation af 10 Forættede for Stortingspræsidenten, som lovede, at Høndenbellen skulde blive forelagt Stortinget snarest mulig.

Derefter gif Toget til Slottet, hvor Deputationen modtoges af Kongen. I Høndenbellen vil Kongen ammoder Arbejderne om Sjæly i Røden og beber ham foranledige, at Statsmængdebederne skaffer dem Arbejde. Kongen lovede at gjere, hvad han kunde, for at hjælpe dem.

Deputationen udbalte sin Tal og vendte tilbage til Toget, som paa Tullinløffen til Meddelelse om Stortingspræsidentens og Kongens Stær, hvorefter Toget oploftes i Ro og Døden.

Nordmanden Thomas Osie — en Søn af Christen Osie i Emsat — gif i Sommer Diplomeksamen ved Trondhjem tekniske Høte som Høgningsingeniør. Nu har han faaet Anstættelse ved den preussiske Jernbanes Profontruktionskontor i Halle.

Ullotte. Ved Gøgnvold Brug ved Drammen, hændte forleden ved 10-Tiden en Ullotte, idet Rastfrenmen isprang af og Laaien paa denne rammede en 19-aarig Arbejder Christen i Underlivet med den Følge, at han efter et Korters Forløb uden iunderlige Videlser afgit ved Døden.

Udnævnelser. Adv. Perionellapellan L. B. Seberg er udnævnt til Sognepræst i Jroland og Skand theol. V. M. Kshelm til Sognepræst i Skjold. Sognepræst L. E. Jhaachien, Skelland, er meddelt Afsted i Raade fra sit Embede. Skand theol. R. Anter er udnævnt til Perionellapellan hos Sognepræsten i Jone. Røstberende Skapellat i Røstberens Bider er udnævnt til Sognepræst i Væter og Perionellapellan i Røstber, Jønen, til Skiftskapellat i Kristianslands Stift. Afsted i Raade er meddelt Sognepræst Schjotvig i Ulfkog fra 1. Januar 1906 med Pension 2,400 Kroner.

En glædelig Begivenhed. I en Korrespondance til et dansk Blad fra Kristiania meddeles: Alle i Kristiania ved, at der i Vinter foreta